Annus II. - Vol. II Die 1 Iulii 1910. Num. 12.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

I. *Acta Pii PP. X:* Motu proprio, pag. 469; Litterae Apostolicae, pag. 470; Epistola, pag. 476. — II. *S. C. Officii:* Dubia circa interpretationem Motus proprii « Cum per Apostolicas », d. d. 7 aprilis 1910, pag. 477. — III. *S. C. Consistorialis:* Nominationem Episcoporum, pag. 478; Erectiones dioecesum, pag. 479. — IV. *S. C. Concilii:* circa privationem tituli S. Ordinationis, pag. 479. — V. *S. C. de Religiosis:* De Abbatissis et aliis Praefectis perpetuis extra Italiam, pag. 483. — VI. *S. C. de Propaganda Fide:* Decretum de limitibus inter Praefecturam Apostolicam Uellensem et Vicariatum Apostolicum Africae Centralis determinandis, pag. 484. — VII. *S. C. Rituum:* De vetitu usu coronidum, sive ex ligno sive ex metallo, in altaribus, pag. 485; super missa seu collecta in anniversario electionis seu translationis Episcopi, pag. 486; beatificationis et canonizationis Ven. Francisci Mariae Pauli Libermann, pag. 487; beatificationis et canonizationis Ven. Margaritae Bourgeois, pag. 489; beatificationis et canonizationis Ven. Floridae Cevoli, pag. 490. — VIII. *S. Rota Romana:* Privilegii fori, pag. 492.

Diarium Romanae Curiae: Congregazione ordinaria, nomine, onorificenze, necrologio, pag. 498.

ROMAE
TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MDCCCCX.

Directio: Palazzo della Cancelleria. — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, L. 12. - Extra Italiam, L. 15.
Unius fasciculi, L. 1.

« *Bis* fere *in mense* (Commentarium) *prodibit, ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* ». (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

ACTA PII PP. X

Motu Proprio.

PAG.

Illibatae custodiendae. - De iureiurando conceptis verbis ab iis dando qui doctores in Sacra Scriptura sunt renuntiandi - *29 iunii 1910* . 469

Litterae Apostolicae.

I. *Pias fidelium.* - Confirmantur nominatim veteres indulgentiae piae catholicarum mulierum Fuldensi Unioni a Missionibus nuncupatae, ac novae adiiciuntur cum facultate cognomines associationes ubique aggregandi in perpetuum. - *24 maii 1910* . . . 470

II. *Dilectus Filius.* - Sodalibus Associationis Reparationis Sacerdotalis indulgentia plenaria conceditur. - *28 aprilis 1910* 474

III. *Piam frugiferamque.* - Constituitur Supremus Moderator pro Associatione Reparationis Sacerdotalis. - *2 maii 1910* 475

Epistola.

Communem epistolam. - Dilecto Filio Nostro S. R. E. Presb. Card. Ferrari, Archiepiscopo Mediolanensi, - *3 iunii 1910* 476

S. CONGREGATIO S. OFFICII

Dubia circa interpretationem Motus Proprii « Cum per Apostolicas », diei 7 aprilis 1910. - *17 iunii 1910* 477

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS.

I. Nominationes Episcoporum 478

II. Erectiones dioecesum 479

S. CONGREGATIO CONCILII.

Strigonien. - Circa privationem tituli S. Ordinationis. - *12 iunii 1910*. . 479

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS.

De Abbatissis et aliis Praefectis perpetuis extra Italiam. - *4 iunii 1910* . 483

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE.

Decretum de limitibus inter Praefecturam Apostolicam Uellensem et Vicariatum Apostolicum Africae Centralis determinandis. - *16 iunii 1910* 484

Annus II. - Vol. II. Die 1 Iulii 1910. Num. 12.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. X

MOTU PROPRIO

DE IUREIURANDO CONCEPTIS VERBIS DANDO AB IIS QUI DOCTORES IN SACRA SCRIPTURA SUNT RENUNTIANDI.

Illibatae custodiendae Religionis Nostrae doctrinae animum intendentes, plura superioribus annis providenda ac sancienda curavimus quorum virtute, Decessoris Nostri fel. rec. exempla secuti, tum debitum responsis Sacri Consilii de Re Biblica obsequium firmavimus, tum proprium huiusmodi colendis studiis, aetate hac nostra quam quae maxime gravibus, Institutum condidimus. Quoniam vero non id tantummodo Cordi Nobis est alumnos, ad magisterium contendentes, praesidiis disciplinae consentaneis ita instruere ut scientiam de Re Biblica perfecte calleant et progressionem finitimarum doctrinarum in Sacros libros defendendos apte derivent, sed etiam ut, magisterium assequuti, haustam disciplinam fideliter tradant, scientiamque in discipulorum mentibus sine ulla devii sensus suspicione inserant, idcirco formulam praeterea iurisiurandi praescribendam putavimus, quam candidati ad lauream, antequam Doctoris titulo in Sacra Scriptura donentur, recitare atque emittere teneantur. Itaque, tum doctrinae Sacrae, tum Magistrorum alumnorumque, tum denique Ecclesiae ipsius securiori bono prospecturi, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium vi, perpetuumque in modum, decernimus, volumus, praecipimus, ut, qui in Sacra Scriptura Doctores sint renuntiandi, iuramenti formulam in hunc, qui sequitur, modum emittant:

« Ego N. N. omni qua par est reverentia me subiicio et sincero « animo adhaereo omnibus decisionibus, declarationibus et praescriptio- « nibus Apostolicae Sedis seu Romanorum Pontificum de Sacris Scri-

« pturis deque recta earumdem explanandarum ratione, praesertim vero « Leonis XIII Litteris encyclicis *Providentissimus Deus* die XVIII Novem- « bris anno MDCCCXCIII datis, nec non Pii X Motu proprio *Praestantia « Scripturae Sacrae* dato die XVIII Novembris anno MDCCCCVII, eiusque « Apostolicis Litteris *Vineae electae,* datis die VII Maii anno MDCCCCIX, « quibus edicitur " universos omnes conscientiae obstringi officio sen- « tentiis Pontificalis Consilii de Re Biblica, ad doctrinam pertinentibus, « sive quae adhuc sunt emissae, sive quae posthac edentur, perinde ac « decretis Sacrarum Congregationum a Pontifice probatis, se subiiciendi; « nec posse notam tum detrectatae obedientiae tum temeritatis devi- « tare aut culpa propterea vacare gravi quotquot verbis scriptisque « sententias has tales impugnent "; quare spondeo me " principia et « decreta per Sedem Apostolicam et pontificiam Biblicam Commissio- « nem edita vel edenda " uti " supremam studiorum normam et regu- « lam " fideliter, integre sincereque servaturum et inviolabiliter custo- « diturum, nec unquam me sive in docendo sive quomodolibet verbis « scriptisque eadem esse impugnaturum. Sic spondeo, sic iuro, sic me « Deus adiuvet et haec sancta Dei Evangelia ».

Quod vero, documento hoc Nostro, Motu proprio edito, statutum est, id ratum firmumque esse iubemus, contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXIX Iunii MCMX, Pontificatus Nostri anno septimo.

PIUS PP. X.

LITTERAE APOSTOLICAE

I.

CONFIRMANTUR NOMINATIM VETERES INDULGENTIAE PIAE CATHOLICARUM MULIERUM FULDENSI UNIONI A MISSIONIBUS NUNCUPATAE AC NOVAE ADIICIUNTUR CUM FACULTATE COGNOMINES ASSOCIATIONES UBIQUE AGGREGANDI IN PERPETUUM.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Pias fidelium societates, quae veluti auxiliariae cohortes, statis sub legibus constitutae, propositum sibi habent finem adiuvandi clerum in implendis sacri ministerii partibus, Romanorum Pontificum Decessorum Nostrorum vestigiis insistentes,

praecipuis honoribus ac spiritualibus gratiis cohonestare et communire solemus, ut Deo favente, potiora in dies incrementa pro Ecclesiae bono et fidelium salute suscipere queant.

Harum in numerum societatum, quae summopere ob susceptos in dominico agro fideliter excolendo labores commendantur, spectatum procul dubio locum detinet catholicarum mulierum Unio a Missionibus nuncupata, quam Fuldae pia femina Catharina Schynse hoc consilio erexit, ut eius sociae missionarios praesertim germanicos, in regionibus infidelium divini Verbi praedicationi operam navantes, valide adiuvarent, et etiam catholicis in ipsa patria inter acatholicos dispersis, pro viribus subvenirent. Associationem ipsam, a pluribus Germaniae Antistitibus amplissimis verbis Sanctae huic Sedi commendatam, Leo Papa XIII rec. mem. Decessor Noster, qui eam plenaria indulgentia in articulo mortis a sociis lucranda iam a die nono Maii anno MDCCCCII ditaverat, iterum per apostolicas litteras die primo mensis anno MDCCCCIII, Piscatoris annulo obsignatas, tum per rescriptum Sacrae Congregationis Indulgentiarum die decimo eiusdem mensis et anni datum, singularibus aliis indulgentiis spiritualibusque gratiis auxit et locupletavit. Nunc autem, cum ex auspicato quidem contigerit, ut plures associationes ipsius nominis atque instituti erectae fuerint in Austria, Helvetia et Rumenia, quarum sociae tum fidei catholicae provehendae studio, tum, patria caritate ductae, Missionarios propriae praesertim cuiusque nationis, dum apostolicis vacant laboribus, adiuvare intendunt, et ipsa dilecta in Christo filia Catharina Schynse, Fuldensis associationis fundatrix, Nobis enixas preces adhibuerit, ut ipsi associationi Fuldensi de Apostolica auctoritate permittamus alias istiusmodi cognomines societates, sive erectas, sive in posterum ubique terrarum erigendas, sibi aggregare, simulque ut iam concessis indulgentiis et gratiis novas Nos adiungere dignaremur de thesauro Ecclesiae indulgentias, praesertim pro sacerdotibus hanc in associationem cooptatis, Nos hisce votis, quantum in Domino possumus, annuendum censuimus. Ut igitur haec pia consociatio, iam tot tantisque meritis spectata, potiore per Nos ornamento renideat, et ipsius sociae, quae tum saecularis tum regularis cleri in sacris Missionibus peragendis validae sunt coadiutrices, amplioribus etiam frui possint spiritualibus gratiis, Nos omnes et singulas indulgentias et privilegia eidem sodalitati iam concessa, apostolica auctoritate Nostra, praesentium tenore nominatim, ut infra, confirmamus, atque eis alia, quae sunt humiliter petita, libentes adiicimus. Quare de Omnipotentis Dei misericordia ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum Eius auctoritate confisi, omnibus et singulis mulieribus, tam inscriptis quam in poste-

rum rite inscribendis in Fuldensi societate a Missionibus nuncupata, in cuiuslibet earum mortis articulo, si vere poenitentes et confessae ac S. Communione refectae, vel quatenus id facere nequiverint, nomen Iesu ore, si potuerint, sin minus corde devote invocaverint, et mortem tanquam peccati stipendium submisso animo susceperint, plenariam; ac tam descriptis quam in posterum pariter ipsa in associatione describendis mulieribus, quae admissorum sacramentali confessione expiatae atque Angelorum Pane refectae, festivitatibus Natalis, Epiphaniae et Paschatis Resurrectionis D. N. I. C., Pentecostes, SS. Corporis Christi, feria sexta infra octavam sollemnitatis, nec non diebus festis Immaculatae Conceptionis et Assumptionis Deiparae Virginis, Conversionis S. Pauli, omnium Sanctorum Apostolorum, S. Pii V Papae, S. Bonifacii Germaniae Apostoli, S. Francisci Xaverii et S. Theresiae Virginis, ipsius Consociationis Patronae, a primis vesperis ad occasum solis diei huiusmodi quamlibet Ecclesiam seu Oratorium publicum devote visitaverint, ibique pro Christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione, peccatorum conversione, ac S. Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint, quo praedictorum die id praestiterint, etiam plenariam; denique iisdem nunc et in posterum pariter existentibus dictae piae Unionis sodalibus, quae quolibet per annum mense, semel per integram horam, vel bis per dimidium horae, in quavis Ecclesia seu publico sacello SS. Sacramentum adoraverint, et uno die mensis illius, ad cuiusque earum lubitum eligendo, item vere poenitentes et confessae ac S. Communione refectae tum ut superius dictum est; cum etiam pro Sacris Expeditionibus in quavis Ecclesia sive Oratorio publico item oraverint, quo die mensis uniuscuiusque id egerint, plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem misericorditer in Domino concedimus. Praeterea iisdem nunc et in posterum ipsam in piam Unionem adlectis mulieribus, quo die Sanctissimum Sacramentum visitantes iuxta Romani Pontificis mentem ac pro infidelium conversione preces effundant corde saltem contrito, trecentos dies; domum sociis zelatricibus, quoties ipsae piam dictam Unionem ad gloriam Dei animarumque salutem propagare studeant, trecentos pariter in forma Ecclesiae consueta de poenalium dierum numero dies expungimus.

Insuper de benignitate Nostra Apostolica largimur, ut omnes supraenunciatas indulgentias lucrari valeant etiam mulieres religiosae in communitate degentes, et pauperes quae eleemosynam contribuere nequeant, dummodo rite piae Unioni adscriptae sint, et conditiones pro singulis indulgentiis praestitutas adimpleant, ac praeterea si de plenariis agatur, per quartam horae partem Cor Iesu in Eucharistiam pro conversione

infidelium supplices adorent. Porro sodalibus praedictis largimur, si malint, liceat omnibus ac singulis supra recensitis indulgentiis, excepta plenaria in mortis articulo lucranda, functorum vita labes poenasque expiare. Praeterea spirituali emolumento consulere cupientes sacerdotum, qui eidem Consociationi nomen suum dederint, vel in posterum dabunt, Apostolica similiter auctoritate Nostra per praesentes facultatem ipsis facimus impertiendi aegrotis fidelibus, in mortis articulo constitutis, Benedictionem Apostolicam cum adnexa plenaria indulgentia, dummodo, servatis servandis, formula utantur a Decessore Nostro Benedicto Papa XIV fel. mem. praescripta. Sit etiam illis facultas benedicendi extra Urbem tempore Sacrarum Missionum publice, aliis vero temporibus privatim, obtenta prius respectivi Ordinarii licentia, et servatis de more servandis, Cruces, Crucifixos, sacra numismata, coronas precatorias et parvas Domini Nostri Iesu Christi, Deiparae Virginis et Sanctorum omnium statuas, quae sint ex metallo, eisque applicandi indulgentias, quae in elencho edito typis S. Congregationis de Propaganda Fide diei XXVIII Augusti MCMIII numerantur, non exclusis quoad precatorias coronas, indulgentiis a S. Birgitta nuncupatis.

Facultate etiam polleant, sartis pariter tectisque consuetis praescriptionibus et legibus, benedicendi coronas a Sanctissimo Rosario B. M. Virginis eisque applicandi indulgentias vulgo a Patribus Crucigeris appellatas. Iis postremo indulgemus, ut quoties in qualibet Ecclesia Sacrum rite litaverint pro pianda anima cuiusque e dicta Consociatione sodalis, qui e vivis excesserit, idem Sacrum ei quidem animae, pro qua celebratum fuerit, perinde suffragetur, ac si foret ad privilegiatum altare litatum. Insuper sacerdotibus, qui piam eandem Unionem propagant vel dirigunt, quater in hebdomada personale altaris privilegiati indultum ita concedimus, ut Missae quae, quatuor cuiusque hebdomadae diebus ab unoquoque eligendis, ad quodvis cuiusque Ecclesiae sive Oratorii altare per quemlibet a sacerdotibus memoratis celebrabuntur, servatis servandis, animae seu animabus, pro qua vel quibus celebratae fuerint, perinde suffragentur ac si ad privilegiatum altare rite peractae forent. Denique animum Nostrum vertentes ad consociationes, quae sub eodem titulo atque ista Fuldensis, in aliis nationibus institutae iam reperiantur, vel in posterum instituentur, ad frugiferum et maximum opportunum finem adiuvandi in sacris Expeditionibus respectivae praesertim nationis Missionarios, Apostolica auctoritate Nostra hisce litteris concedimus, ut Fuldensis Unionis officiales praesentes et futuri ipsas consociationes cognomines tam erectas, quam in posterum ubique terrarum erigendas, sibi aggregare licite queant, servatis Apostolicis Consti-

tutionibus, atque illa potissimum edita a fel. rec. Clemente Papa VIII Decessore Nostro, ac similiter, ut indulgentias omnes a Sede Apostolica Fuldensi eidem consociationi concessas, quae tamen cum aliis communicari possint, supradictis eiusdem nominis sodalitatibus impertire licite possint ac valeant. Haec omnia perpetuo concedimus, decernentes praesentes litteras firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et spectare poterit in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus contrariis quibuscumque. Volumus autem ut praesentium litterarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur quae adhiberetur ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die XXIV Martii MCMX, Pontificatus Nostri anno septimo.

R. CARD. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

II.

SODALIBUS ASSOCIATIONIS REPARATIONIS SACERDOTALIS INDULGENTIA PLENARIA CONCEDITUR.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Dilectus filius Maria Eduardus Mott, sacerdos Congregationis Missionis atque alter a Moderatore generali Associationis sacerdotalis Reparationis, quae quidem associatio sacerdotibus praesertim coalescit, per modum vero exceptionis aliis etiam personis constat, dummodo aliquo voto Deo iam fuerint addictae, retulit ad Nos inter sodales frugiferae huius Associationis, non paucos reperiri qui ut reparationem tam gravibus pro Ecclesia Dei temporibus, maxime necessariam curent, semetipsos immolandos Deo, quasi piaculares hostias offerant. Hoc quidem summum christianae pietatis officium, debita laude dignum Nobis visum est; in exhortatione enim, quam pro catholico clero die IV Augusti anno MDCCCCVIII edidimus, declarare non dubitavimus haud paucas esse generosioris virtutis animas quae ob eandem reparationis causam, vere victimas Deo votivas, non intermissa contentione exhibeant,

atque hoc quidem iucundum Nobis accidere. Verum ut hae voluntariae hostiae (quae ut mos est in Associatione memorata, coeteris sodalibus ignotae, soli Deo cognitae sunt) in ardua quam ingressae sunt via, alacrius pergere studeant, enixas Nobis supra recensitus sacerdos subdirector generalis preces humiliter adhibuit, ut sodales qui tantum opus susceperint indulgentiarum praesidio munire de Apostolica benignitate velimus. Nos autem precibus his, quantum in Domino possumus, annuere volentes, sodalibus memoratae Associationis Reparationis, nunc et in posterum ubique terrarum existentibus, qui sese Deo, ut supra diximus, victimas piaculares exhibeant, si vere poenitentes et confessi ac S. Communione refecti, ac sui in victimas oblationem renovantes, quinque Crucifixi Domini vulnera devote osculati sint, semel in mense plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem, quam etiam animabus Christifidelium in Purgatorio detentis per modum suffragii applicabilem, misericorditer in Domino concedimus et largimur. Praesentibus perpetuo valituris. Volumus autem ut praesentium litterarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die XXVIII Aprilis MCMX, Pontificatus Nostri anno septimo.

R. Card. Merry del Val,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

III.

CONSTITUITUR SUPREMUS MODERATOR PRO ASSOCIATIONE REPARATIONIS SACERDOTALIS.

PIUS PP. X.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Piam frugiferamque Associationem, quae e sacerdotibus praecipue constans, nomen atque institutum *Sacerdotalis Reparationis* habet, peculiari benevolentiae Nostrae significatione etiam nuper prosecuti sumus, caelestibus eam thesauris libentes locupletando. Vehementer enim probavimus finem sibi ab ipsa propositum, utpote quae religionis caritatisque operibus iniurias in tanta temporum acerbitate Deo ab iis, qui minus debeant, illatas resarcire studeat; et grato accepimus animo nonnullos eius sodales, se etiam piaculares victimas exhibendo, reparationem pro illorum peccatis

offerre; sociosque universos omni ope adniti, ut qui e tanta vitae dignitate in culpam inciderint, ad muneris decus omnino revocentur. Quare cum tu, dilecte fili, a Nobis suppliciter petieris ut huiusmodi Consociationem novis privilegiis augere dignaremur, Nos piis hisce votis propensa voluntate censuimus obsecundandum. Praesentium igitur tenore Apostolica auctoritate Nostra Superiorem Generalem Congregationis Missionis pro tempore existentem, praedictae Associationis Reparationis Sacerdotalis Supremum Moderatorem perpetuo facimus et constituimus, eique omnia et singula tribuimus iura et praerogativas, quae huius officii sunt propria. Praeterea opportunum esse ducimus, ut quaelibet alia Consociatio, tum erecta tum in posterum ubique terrarum erigenda, cuius sodales ad eumdem finem Sacerdotalis Reparationis animos intendant, memoratae principi Associationi, quo communes et exoptati fructus satius percipiantur, adnectatur. In contrarium non obstantibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die II Maii MCMX, Pontificatus Nostri anno septimo.

R. CARD. MERRY DEL VAL.
a Secretis Status.

L. ✠ S.

EPISTOLA.

DILECTO FILIO NOSTRO ANDREAE S. R. E. PRESB. CARD. FERRARI ARCHIEPISCOPO MEDIOLANENSI.

Dilecte Fili Noster, salutem et Apostolicam benedictionem. — Communem epistolam, a te tuisque sacerdotibus e dioecesana Synodo ad Nos missam, plane dignam agnovimus hominibus iis, quos disciplina Caroli Borromaei rite conformatos esse sciremus: cuius quidem sanctissimi Episcopi cum mirabilis fuisset erga Pontificem Romanum pietas et fides, iure vos dicitis factum divinitus, ut ipsius cor, in condiendo corpore, servaretur integrum, Romamque, religiose custodiendum, mitteretur. Etenim ex eis litteris licuit perspicere, quo studio flagretis ipsi, ut summam et mentis et animi vestri cum Vicario Iesu Christi coniunctionem retineatis constanter, omnique observantia obedientiaque probetis. Pergratum Nobis id quidem accidit; gratius autem fuerit, si cum ceteris praescriptionibus Nostris, tum iis praecipue, quae sunt vel de sancte instituenda, uti sacerdotes decet, vita, vel de tuenda integritate fidei

catholicae, vel de christiana doctrina tradenda populo, diligenter vos, quemadmodum soletis et promittitis, satis feceritis. Adsit vobis beatus Antistes suo apud Deum patrocinio, precamur; Nosque auspicem divinorum munerum, tibi, dilecte Fili Noster, et omni Clero tuo Apostolicam benedictionem paterna caritate impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die III Iunii MCMX, Pontificatus Nostri anno septimo.

PIUS PP. X.

S. CONGREGATIO S. OFFICII

(SECTIO DE INDULGENTIIS)

DUBIA CIRCA INTERPRETATIONEM MOTUS PROPRII " CUM PER APOSTOLICAS " DIEI 7 APRILIS 1910.

Feria IV, die 15 Iunii 1910.

Exortis circa interpretationem Motus Proprii « *Cum per Apostolicas* » diei 7 Aprilis anni currentis quibusdam dubiis, Supremae huic Sacrae Congregationi S. Officii sequentia quaesita proposita sunt, videlicet:

1.° Utrum S. Congregationi S. Officii recognoscendae exhiberi debeant concessiones Indulgentiarum et facultatum Indulgentias respicientium quae ante diem 1 Novembris 1908 a S. Congregatione tunc temporis Indulgentiis praeposita et a Secretariis Brevium et Memorialium obtentae fuerunt?

2.° An dictae exhibitioni sint obnoxiae concessiones Indulgentiarum facultatumque Indulgentias respicientium quae a Brevium Secretaria obtentae sunt post diem 1 Novembris 1908; quaeque sive ante sive post eamdem diem 1 Novembris 1908 a quovis alio, praeter recensita, S. Sedis Officio seu Dicasterio prodierunt?

3.° An Indulgentiae ac facultates Indulgentias respicientes ante diem 1 Novembris 1908 aliter quam per tramitem alicuius ex supra laudatis S. Sedis Officiis seu Dicasteriis obtentae, debeant et ipsae S. Congregationi S. Officii exhiberi ab eaque recognosci sub poena nullitatis?

4.° Utrum S. Congregationi S. Officii recognoscendae, ut supra, exhiberi debeant facultates, quae conceduntur ex peculiari Apostolico privilegio ab Ordinibus Religiosis, tamquam ipsorum propriae, benedicendi pias imagines, coronas, scapularia, numismata et similia (utpote a Minoribus pro Crucifixis ad Viam Crucis, a Praedicatoribus pro coronis

Rosarii, a Carmelitis pro scapularibus B. M. V. de Monte Carmelo, etc.) eisque Indulgentias adnectendi?

Quibus mature perpensis, Emi ac Rmi DD. Cardinales Inquisitores Generales in plenario conventu habito feria IV die 15 curr. mensis Iunii respondendum decreverunt:

Ad 1.um Negative.

Ad 2.um Affirmative ad utramque partem.

Ad 3.um Affirmative.

Ad 4.um Negative.

Sequenti vero feria V die 16 eiusdem mensis SSmus D. N. Pius divina providentia PP. X in solita audientia R. P. D. Adsessori S. Officii impertita, Emorum Patrum resolutiones adprobare et confirmare dignatus est atque insimul declarare « non fuisse suae intentionis comprehendere sub N. 1° Motus Proprii " *Cum per Apostolicas* " facultatem Benedictionem Apostolicam cum Indulgentia Plenaria una alterave vice vel determinato alicui personarum coetui impertiendi ».

Romae, ex Aedibus S. Officii, die 17 Iunii 1910.

Aloisius Giambene, *Substitutus pro Indulgentiis.*

L. ✠ S.

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

NOMINATIONES EPISCOPORUM.

SSmus D. N. Pius PP. X, decreto Sacrae Congregationis Consistorialis, elegit:

22 martii 1910. — R. P. D. Thomam Lillis, episcopum Leavenworthensem (Leavenworth), in episcopum titularem ecclesiae Cibyrensis, deputatum in Coadiutorem cum futura successione R. P. D. Ioannis Iosephi Hogan, Episcopi Kansanopolitani (Kansas City).

24 maii 1910. — R. P. D. Ioannem Krapac, episcopum titularem Bellogradensis et Semendriensis, in episcopum cathedralium ecclesiarum Bosnensis et Syrmiensis invicem perpetuo unitarum.

R. P. D. Rochum Vucic, episcopum titularem ecclesiae Helenopolitanae, in episcopum cathedralis ecclesiae Segniensis (Segna, Zengg) cum perpetua administratione ecclesiae Modrusiensis.

16 iunii 1910. — R. P. D. Vincentium Pulisic, episcopum cathedralis ecclesiae Sebenicensis (Sebenico) in archiepiscopum metropolitanae ecclesiae Jadrensis (Zara).

23 iunii. — R. D. Augustinum Laera, presbyterum Praelaturae nullius Aquavivensis, in episcopum cathedralis ecclesiae Castellanetensis (Castellaneta).

25 iunii. — R. P. Carolum Curier, presbyterum archidioecesis Baltimorensis, in episcopum cathedralis ecclesiae Zamboangensis in Philippinis insulis.

Mandavit autem idem SSm̃us Dominus ut hac de re Litterae Apostolicae sub plumbo ad tramitem iuris expediantur.

ERECTIONES DIOECESUM.

SSm̃us Dominus Noster Pius PP. X, decreto Sacrae Congregationis Consistorialis, erexit:

23 maii 1910. — Novas Praefecturas Apostolicas *Solimoês Superioris* et *de Teffé*, quas dismembravit ab amplissima Amazonum dioecesi, in republica Brasiliana.

8 iunii 1910. — Novam Abbatiam nullius S. Mariae Auxiliatricis Belmontensis in vicariatu apostolico Carolinae Septentrionalis in Foederatis Americae Statibus.

Mandavit autem idem SSm̃us Dominus ut hac de re Litterae Apostolicae sub plumbo ad tramitem iuris expediantur.

S. CONGREGATIO CONCILII

STRIGONIEN.

CIRCA PRIVATIONEM TITULI SACRAE ORDINATIONIS.

Die 11 Iunii 1910.

Vicarius Generalis Strigoniensis, de mandato Em̃i Archiepiscopi illius archidioecesis, sequentia S. Congregationi Concilii exposuit:

« Sacerdotes in dioecesibus Hungariae ad titulum respectivae dioecesis ordinantur, cum in Hungaria tituli in iure canonico recensiti haud usurpari possint. Em̃us Archipraesul Strigoniensis approbationem huius tituli petens id quidem non est assecutus, ast facultatem obtinuit ad quinquennium dispensandi a legitimis titulis canonicis, ita ut sacerdotes archidioecesis Strigoniensis ad titulum huius archidioecesis ordinare valeat. Titulus dioecesis, iuxta communem interpretationem in Hungaria vigentem, ius tribuit ordinato sacerdoti ut in casu inhabilitatis ad munera pastoralia exercenda pensione donetur seu sustentetur ex parte

dioecesis. Hunc in finem dioeceses Hungariae instructae sunt peculiaribus fundationibus et institutis. Titulo dioecesis, quoad hoc ius postulandi sustentationem ex parte dioecesis, aequiparatur incardinatio sacerdotis alicuius alterius dioecesis.

« Iamvero de hoc titulo dioecesis quaestio occurrit relate ad disciplinam cleri servandam magni momenti, utrum nempe sacerdotes excommunicati et atrocium criminum rei servato iudicii ordine per poenam depositionis titulo dioecesis, per dispensationem Apostolicae Sedis nunc in archidioecesi Strigoniensi usurpato, ita omnino privari possint, sicut privantur per poenam depositionis a titulo canonico beneficii. Timendum enim est ne huiusmodi infelices sacerdotes post vitam mere civilem saepe in remotis regionibus transactam, viribus fracti et ad angustias redacti, fundamento tituli dioecesis ius sibi arrogent postulandi sustentationem ex parte archidioecesis, si titulo dioecesis privari non possent. Haud levem certe exinde ansam sumerent sacerdotes petulantes in vitam dissolutam se proiiciendi ».

Concludit itaque Ordinarius petens a S. V. O. « ut hoc dubium benignissime dilucidare et, relate ad applicationem huius poenae quae in privatione tituli consisteret, me clementer edocere dignetur ».

Synopsis disputationis. - Depositio totalis (nam et partialis esse potest), quam etiam vocant simplicem et absolutam, de qua manifeste agitur in casu, privat perpetuo clericum, cui talis poena irrogatur, ordine (non tamen quoad characterem ut palam est) et quolibet officio et beneficio ecclesiastico (Schmalz. V, tit. XXXVII, n. 135; Reiff. V, eod. t., n. 33; Bened. XIV, *de Syn.*, l. IX, c. VI, n. 3). Porro, ab hac generali privatione officiorum et beneficiorum, non excluditur beneficium, quod, forte, clericus depositus nactus sit titulo sacrae ordinationis. Nullo enim id iure cavetur; et « ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus » (l. 9 in fin. *de iuris et fact. ignor.*; c. 6, § *pen. de maiorit.*). Eo vel magis quod privatio beneficii huiusmodi infligi possit ob crimina minus gravia iis ob quae depositio totalis irrogatur. Ad rem Monacell. tit. XIII, form. 3, n. 22: « Ordinati ad titulum beneficii, si delinquant, vel non resideant, vel « aliud demeritum habeant, possunt, servatis servandis, beneficiis pri- « vari, non obstante quod ad eorum titulum ordinati fuerint, aut loco « patrimonii subrogatis, ut pluries declaravit S. C. C., et in specie in « *Firmana*, 18 Maii 1665 (lib. 24 *decret.* pag. 496), *Romana*, 18 Mart. 1684 « (lib. 34 *decret.* pag. 70), et *Vercellen.*, 15 Dec. 1690 ». Monacellio autem consentiunt Lucidi, *de Visit.* c. III, § 12, et Wernz, *Ius Decret.*, tom. II, p. 136.

Iamvero, cum titulus dioecesis, quo Hungari ex indulto S. Sedis

utuntur, suppleat titulum beneficii, qui, ex Trid. sess. 21, cap. 2 *de reform.*), est verus et praecipuus ordinationis titulus, cumque praedictus titulus sit pure ecclesiasticus, non dubito quin sicut titulus beneficii ita etiam titulus dioecesis per depositionis poenam amittatur.

Verumtamen, explorati iuris est depositionem non privare privilegiis fori et canonis, adeo ut clericus depositus permaneat in statu clericali. « Quae causa est, ut ait Layman, lib. I, trac. V, p. 111, c. V, n. 2, cur depo- « situm, sicut a beneficio suspensum (Layman loquitur de suspenso ad mo- « dum poenae vindicativae, non ad modum censurae), Ecclesia alere tenea- « tur ne cum opprobrio cleri mendicare cogatur ». Et idem tradunt Abb. c. *pastoralis,* § *verum*, n. 16, *de appellat.* Avila, p. 4, dub. I, conclus. 3, et Suarez, qui etiam rationem dat, cur, sub hoc respectu sustentationis, melior sit conditio clerici depositi, quam clerici a beneficio per censuram suspensi: « Doctores, inquit, hanc differentiam constituunt inter clericum absolute « depositum vel suspensum ob culpam commissam, et eum qui ob con- « tumaciam censura ligatur, quod illi ex fructibus beneficii alendi sunt « si indigeant, (arg. ex c. *Studeant, distinct. 50*), ne cogantur emendicare, « cum iam non sit in voluntate vel potestate eorum habere beneficium « vel ius ad ecclesiasticos fructus. Eum vero qui ob actualem contuma- « ciam sic punitur non tenetur Ecclesia ex bonis suis alere, etiamsi « indigeat et mendicare cogatur, nam totum hoc ipse meretur in poenam « suae contumaciae: et quidquid dedecoris inde resultare potest, in per- « sonam potius quam in ordinem redundabit; totumque illud permittitur « in maius Ecclesiae bonum quod est contumaciae correctio » (Suarez, *de cens.* disp. 13, sect. 2, n. 14).

Proinde, in casu nostro, clericus depositus hinc privatur titulo dioecesis cum quo fuit ad ordines promotus, illinc vero dioecesis eum, si indigeat, alere tenetur, ne cum status dedecore cogatur emendicare: sicut ordinatus ad titulum beneficii, si poenam depositionis incurrat, beneficium quidem amittit, sed ei, ob dictam rationem, ex beneficii fructibus aut aliunde ex bonis Ecclesiae, necessaria vitae suppeditari debent.

At dicat forte quis, perperam clericum depositum privari titulo dioecesis, consistens in iure alimenta percipiendi, si deinceps dioecesis eum alere teneatur ratione status clericalis a quo non decidit. Ita enim deposito res eadem restituitur simul ac subtrahitur.

Verum, haud recte hoc asseritur. Etenim, alimenta quae alicui debentur ex titulo ordinationis (in casu ex titulo dioecesis) potiora sunt, tum ratione specificae obligationis tum ratione decoris et quantitatis, alimentis quae clerico criminoso deposito et ad egestatem redacto, quasi in eleemosynam, praebentur quia nondum e clero expunctus est.

Quid autem, si clericus, depositione nullatenus emendatus, in sua pervicacia *insordescat?* Numquid de bonis Ecclesiae perpetuo alendus erit?

Canones, hoc in casu, decernunt clericum depositum « si incorrigibilis « fuerit excommunicari debere, deinde contumacia crescente anathematis « mucrone feriri, postmodum vero, si, in profundum malorum veniens, « contempserit, cum Ecclesia non habeat ultra quid faciat, nec possit « esse ultra perditio plurimorum, per saecularem comprimendum esse « potestatem » (C. 10 *De Iudiciis*): scilicet, si depositio nihil iuverit, ad degradationem realem procedi posse per quam, inter alios effectus, clericus privilegio fori et canonis exuitur, e statu clericali eiicitur omnique privatur ecclesiastica provisione. (Schmalzg., V, XXXVI, n. 139; Reiff., eod. lib. et tit. n. 32; S. Alph., VII, c. III, n. 324, aliique DD. passim); haud certe exclusis alimentis in casu egestatis.

At vero, cum non semper expediat, hodie praesertim, clericum depositum degradare, hisce in casibus nullo iure vetatur quominus Episcopus possit talem clericum, per novam sententiam, etiam in contumacia ferendam, omni ecclesiastico subsidio privare, ut docent Layman cum Abbate locis cit., et Suarez *de Censuris*, disp. 27, n. 5; quod evidens etiam est ex regulis iuris: « Plus semper in se continet quod est minus »; et, « in toto partem non est dubium contineri » (*De reg. iur.* in 6 reg. 35, 80). Quae enim Episcopus cumulatim potest clerico per degradationem subtrahere, cur non poterit ex parte tantum, pari concurrente causa?

Ceterum, si depositus sit etiam excommunicatus (ut esse videntur sacerdotes de quibus agitur in themate), is etiam ratione censurae, donec in contumacia perseveret, quaelibet ecclesiastica adiumenta aut amittit ipso facto, ut putat Suarez cum aliis (Vide S. Alph., lib. III, n. 670), ducto argumento ex c. *Pastoralis*, § *verum, de Appellat.*, ubi dicitur: « illi, proventus ecclesiastici merito subtrahuntur cui Ecclesiae com- « munio denegatur », aut certe poterit eisdem privari per iudicis sententiam, quae communior opinio est (Schmalzg., V, 39, 158; D'Annibale, 1, § 365, n. 33).

Post haec, ut propositum dubium rite solvatur, quaeritur:

Utrum sacerdotes excommunicati et atrocium criminum rei servato iudicii ordine per poenam depositionis titulo dioecesis, per dispensationem Apostolicae Sedis nunc in archidioecesi Strigoniensi usurpato, ita omnino privari possint, sicut privantur per poenam depositionis a titulo canonico beneficii?

Emi Patres S. Congregationis Concilii, in generalibus comitiis diei 11 iunii 1910, ad propositum dubium respondendum censuerunt:

Affirmative, salvis tamen iuris dispositionibus quoad alimenta pro iis qui vere indigeant.

Sanctissimus autem Dominus Noster Pius Papa X, in Audientia, die 12 eiusdem mensis Iunii infrascripto Secretario concessa, sententiam Eñorum Patrum adprobare et confirmare dignatus est.

C. Card. Gennari, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Basilius Pompili, *Secretarius.*

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

DE ABBATISSIS ET ALIIS PRAEFECTIS PERPETUIS EXTRA ITALIAM.

Cum adhuc perdurent dubia circa extensionem Constitutionis « *Exposcit debitum* », diei 1 Ianuarii 1583 extra Italiam, re, in Plenariis Comitiis Sacrae Congregationis de Religiosis die 3 Iunii 1910 habitis, proposita, omnibus maturissime perpensis, Eñi ac Rñi Patres Cardinales declarandum censuerunt: *Servandas esse hac in re extra Italiam regulas et constitutiones a Sancta Sede approbatas et consuetudines immemorabiles; facto verbo cum Sanctissimo.*

Sanctissimus autem Dominus Noster Pius Papa X, in Audientia, die 4 eiusdem mensis Iunii infrascripto Subsecretario concessa, sententiam Eñorum Patrum adprobare et confirmare dignatus est. Contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Fr. J. C. Card. Vives, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Franciscus Cherubini, *Subsecretarius.*

Gregorius XIII in Constitutione « *Exposcit debitum* » statuit, ut *in universa Italia et praesertim in utriusque Siciliae Regnis*, Abbatissae et aliae Monasteriis Praefectae, cuiuscumque Ordinis, non amplius in perpetuum, sed ad triennium tantum eligerentur, quo elapso, iterum et pluries, servata forma in Concilio Tridentino statuta, eligi possent.

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

DECRETUM

Quum inter Praefecturam Apostolicam Uellensem et finitimum Vicariatum Apostolicum Africae Centralis magis opportuna reciprocorum limitum designatio, propter peculiaria rerum adiuncta, inducenda videretur, Eminentissimi Patres Sacri huius Consilii Christiano Nomini Propagando in Generali Congregatione habita diei 6 vertentis Iunii decernendum censuere ut limites septentrionales praedictae Praefecturae Apostolicae Uellensis, quae nunc parallelo 4° lat. bor. continetur, proferantur septentrionem versus, novum ei addendo territorium, e Vicariatu Apostolico Africae Centralis seiungendum, quod definiatur per cursum inferiorem fluminis Uellè ex eo puncto, ubi dictum flumen quartum gradum latitudinis borealis transgreditur, postea per cursum fluminis Bomu usque ad eius originem super linea divisionis aquarum inter Nilum et Congum, et postea per hanc lineam usque ad eius intersectionem cum parall. 4° lat. bor.

Hanc vero Eminentissimorum Patrum sententiam SSmo D. N. Pio div. prov. Pp. X ab infrascripto eiusdem S. Congregationis Secretario relatam in Audientia diei 7 vertentis Iunii, Sanctitas Sua in omnibus adprobare ratamque habere dignata est, ac praesens ea super re Decretum expediri praecepit.

Datum Romae ex aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide, die 16 Iunii 1910.

Fr. H. M. Card. Gotti, *Praefectus.*

L. ✠ S. Aloisius Veccia, *Secretarius.*

S. CONGREGATIO RITUUM

I.

ORDINIS FRATRUM MINORUM.

DE VETITO USU CORONIDUM, SIVE EX LIGNO SIVE EX METALLO, IN ALTARIBUS.

Hodiernus S. Montis Alverniae Superior cum suo Directorio, de consensu Rmi Procuratoris Generalis Ordinis Minorum, Sacrorum Rituum Congregationi ea quae sequuntur humiliter exposuit.

Multis in Ecclesiis, ad maiorem Altarium munditiem et ne rugosae sed magis extensae eorumdem mappae servarentur, usus invaluit, innumeris abhinc annis, Coronidum, variis materiis confectarum, lignea non exclusa. Hae coronides ligneae ab Altaribus removebantur, iuxta Episcoporum Caeremoniale (lib. I, cap. 12, n. 11), dum festivis diebus Sacra Solemnia sive Missae sive Vesperae celebrabantur. Talem agendi rationem esse consonam supradicti Caeremonialis praescriptionibus, eruitur etiam ex novissimo Ordinis Minorum Caeremoniali, die 4 Octobris 1908 edito et rite a S. Sede approbato, (lib. I, part. 2, cap. et art. 1), in quo agitur de non apponendis Altaribus ligneis Coronidibus iuxta Caeremoniale Episcoporum supradictum, cum de ornatu Altarium in Vesperis et Missis solemnibus sermo est. Quum autem Sacra Rituum Congregatio ad dubium super liceitate talium corollarum, die 24 Februarii 1908 respondisset his generalibus verbis: ***negative iuxta Caeremoniale Episcoporum Lib. I, cap. 12, n. 11 « Nullae tamen coronides ligneae »*** etc.; atque haec responsio aliquam attulerit dubietatem; idem Orator ab ipsa Sacra Congregatione sequentium dubiorum solutionem reverenter postulavit:

I. Utrum, remotis ab Altaribus Coronidibus ligneis dum Sacra Solemnia, ut supra, peraguntur, tolerari et permitti possint aliis temporibus, attenta praesertim antiquissima consuetudine?

II. Quatenus negative, utrum adhiberi possint ex metallo decenti coopertae, vel saltem de metallo totaliter confectae?

Et Sacra Rituum Congregatio, exquisito Commissionis Liturgicae suffragio, omnibus accurate perpensis, respondendum censuit:

Ad I. et II. Negative.

Atque ita rescripsit. Die 13 Maii 1910

Fr. S. CARD. MARTINELLI, *Praefectus.*

L. ✠ S. † Petrus La Fontaine, Episc. Charystien., *Secretarius.*

II.

URBIS ET ORBIS.

SUPER MISSA SEU COLLECTA IN ANNIVERSARIO ELECTIONIS SEU TRANSLATIONIS EPISCOPI, IUXTA CAEREMONIALE EPISCOPORUM.

Ex Decretis S. R. C. n. 3661 *Halifaxien.* 16 Aprilis 1866 ad III et n. 3876 *Quebecen.* 13 Decembris 1895 ad VIII dies electionis seu translationis Episcopi est ille, in quo provisio Ecclesiae Episcopalis a Summo Pontifice publicatur in Consistorio, sive ipsa electio seu translatio fiat in Consistorio, sive in eo tantum enuncietur electio seu translatio antea facta; atque ab eiusmodi publicatione consistoriali hucusque communiter computatum est anniversarium electionis seu translationis Episcopi ad effectum Missae seu Collectae respondentis iuxta Caeremoniale Episcoporum (lib. II, cap. XXXV). Nunc vero, de mandato SSmi Domini Nostri Pii Papae X, ex audientia diei 20 nuper elapsi mensis Maii, per Sacram Congregationem Consistorialem patefacto, Sacra Rituum Congregatio statuit ac declarat diem anniversarium electionis seu translationis, in casu et ad effectum de quo agitur in citato libro et capite Caeremonialis Episcoporum, quoad Episcopos in Consistorio electos seu translatos, computandum adhuc esse a die publicationis consistorialis, quoad ceteros vero Episcopos antea electos seu translatos, in posterum non a die enunciationis in Consistorio, sed a die expeditionis decretorum seu Litterarum Apostolicarum ad electionem seu translationem pertinentium; non obstantibus resolutionibus in contrarium hucusque editis. Denique Sacra eadem Congregatio iterum atque opportune declarat, diem anniversarium electionis seu translationis Episcopi Coadiutoris cum futura successione relate ad Missam ipsam seu Collectam, cessante Coadiuti munere et adveniente Coadiutoris successione, item a die expeditionis decretorum seu Litterarum Apostolicarum pro Coadiutoria supradicta esse computandum; prouti alias resolutum fuit, praesertim in una *Marianopolitana* n. 3440, diei 30 Ianuarii 1878. Atque ita rescripsit, declaravit et servari mandavit ab hac die 8 Iunii 1910.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Episc. Charystien., *Secretarius.*

III.

PARISIEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVI DEI FRANCISCI MARIAE PAULI LIBERMANN, INSTITUTORIS CONGREGATIONIS SACRI CORDIS MARIAE.

Super dubio: *An constet de Virtutibus Theologalibus Fide, Spe et Charitate in Deum ac Proximum, necnon de Cardinalibus Prudentia, Iustitia, Fortitudine ac Temperantia earumque adnexis, in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur.*

Divina illa virtus, quae Saulum ex persecutore Christianorum Apostolum et Ecclesiae Doctorem effecit, prisca suae potentiae miracula instaurans, Ven. Dei Servum Franciscum Mariam Paulum Libermann e tenebris vocavit in admirabile lumen suum. Hic siquidem pridie Idus Apriles anno reparatae salutis MDCCCIV, Tabernae in Alsatia, patre iudaicae legis doctore, natus et thalmudicis praeceptis imbutus, in scepticismum primo prolapsus est: deinde, veritatis agnoscendae ardore percitus, catholicae Fidei historiam studiose intenteque legit: tum ipsi Fidei adeo adhaesit, ut, patris obiurgationibus postpositis, secundum et vigesimum annum agens, sacro Baptismate renatus, inter clericos adscitus sit, et quindecim post annis sacerdotio auctus.

Operarium inconfusibilem se praebens, omnibus omnia factus est; mox missiones ad infideles in Africa degentes evangelizandos instituit, electissimo Evangelii praeconum coetu ad hoc excitato, quos Missionarios a Sacro B. M. V. Corde nuncupavit. Verum decimo anno a condita Sodalitate vix elapso, cum Congregatio Spiritus Sancti, ab egregio viro Claudio Francisco Poullart des Places Parisiis anno MDCCIII fundata, eodem pertineret - ad informandos nempe alumnos qui Sacris Missionibus apud Nigritas, praesertim in Galliae Coloniis operam essent daturi - et temporum iniuria ob exiguum alumnorum numerum pene labaret; ipse Venerabilis Franciscus Libermann, ut haec revivisceret, insigne humilitatis exemplum relinquens, occasionem nactus, ei se sociosque suos, arbitratu Apostolicae Sedis, opportune aggregavit: cui, suffragio adlectus, haud multo post et sanctissime praefuit.

Quae res Ecclesiae feliciter evenit: ipsa enim, novis exinde dioecesibus in Gallicis Coloniis constitutis, suos terminos propagavit.

Verum Ven. Dei Servus, post annum decimum quam sacerdos erat creatus, morbo quo iamdiu afflictabatur, gravius tentari coepit; ex quo cum diu decubuisset et maximos dolores invicto prorsus animo.

tolerasset, divinae Voluntati addictissimus, obdormivit in Domino IV Nonas Februarias anno MDCCCLII.

Eius sanctitatis opinio in Galliae, Italiae et Africae regionibus, pluribus, ut fertur, illustrata miraculis, adeo percrebuit, ut tandem, cunctis peractis quae ad id genus causas ex Apostolicis Constitutionibus sunt praemittenda, examen de ipsius virtutibus sit institutum.

Itaque quatuor in eum finem actionibus disputatum fuit: primo nimirum VIII Idus Maias anno MCMVI in aedibus Rmi Cardinalis Aloisii Oreglia, Ep. Ostiensis et Veliternensis, Causae Relatoris; deinde ad Vaticanum Idibus Augustis anno MCMVII; tum iterum ad Vaticanum in altera Congregatione praeparatoria pridie Nonas Iulias MCMIX; ac deinde in generalibus Comitiis ibidem coram SSmo D. N. Pio Papa X habitis, Kalendis Februarii anno MCMX, in quibus a Rmo Cardinali Causae Relatore proposito dubio: *An constet de Virtutibus Theologalibus Fide, Spe et Charitate in Deum ac Proximum, necnon de Cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia et Fortitudine earumque adnexis Venerabilis Servi Dei* Francisci Mariae Pauli Libermann, *in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur*, Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores singuli suffragia tulerunt: SSmus vero Dominus Noster sententiam suam ferre distulit, admonens in re tanti momenti a Patre luminum Consilii Spiritum esse poscendum.

Hodierna vero die, oblato sacrosancto Missae Sacrificio, ad hanc nobiliorem Vaticani aulam accedens et Pontificio solio assidens, Rmos Cardinales accersivit Sebastianum Martinelli, Sacrae Rituum Congregationi Praefectum, et Aloisium Oreglia, Causae Relatorem, una cum R. P. Alexandro Verde, Sanctae Fidei Promotore, et me infrascripto Secretario, iisque adstantibus pronunciavit: *Ita constare de Virtutibus Theologalibus Fide, Spe et Charitate in Deum ac Proximum, nec non de Cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia et Fortitudine earumque adnexis Venerabilis Servi Dei* Francisci Mariae Pauli Libermann, *in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur: ut procedi possit ad discussionem trium miraculorum.*

Hoc autem Decretum publici iuris fieri et in acta Sacrorum Rituum Congregationis referri mandavit, XIII Kalendas Iulias anno MCMX.

FR. S. CARD. MARTINELLI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

✝ Petrus La Fontaine, Ep. Charystien., *Secretarius.*

IV.

MARIANOPOLITANA.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVAE DEI MARGARITAE BOURGEOYS, FUNDATRICIS CONGREGATIONIS A NOSTRA DOMINA.

Super dubio: *An constet de Virtutibus Theologalibus Fide, Spe et Charitate in Deum ac Proximum, necnon de Cardinalibus Prudentia, Iustitia, Fortitudine ac Temperantia earumque adnexis, in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur.*

Sacrae Scripturae celebrata sententia est: « Infirma mundi elegit Deus ut confundat fortia » (I, *Cor.*, I, 27). Cuius dicti veritas, quamquam ab initio Ecclesiae clarescat, nobis tamen miro quodam modo in praesenti causa innotuit. Agitur enim de muliere, cui nomen Margarita Bourgeoys, VII Idus Apriles anno reparatae salutis MDCXX Trecis in Gallia nata, quae, Dei nutu, sexus et corporeae fragilitatis oblita, sola primum, tum sociis adscitis, quibus nomen Sororum a Nostra Domina imposuit, ardua quaeque perpessa mores hominum in Canadensi regione degentium ad normam christianae fidei formavit, digna quae, tum animi magnitudine, tum itineribus laboribusque susceptis, vitam Pauli Apostoli et consuetudinem expressisse videatur.

Huius praeclarissima fuit religio in sanctissimam Eucharistiam, ad quam, quodam Spiritus Sancti instinctu permota, vehementissime ferebatur, contendens in primis ut omnes singularem cultum tanto Sacramento tribuerent.

In morbum implicita, quum seipsam devovisset pro salute cuiusdam Sororis, quam magno usui ceteris Sororibus futuram putabat, annos octoginta nata sanctissime quievit in Domino. Cuius de morte ut palam factum est, Canadenses eam luxerunt gravius quam filii matrem, eam singulari officio in Ecclesiam, Beatam et Coloniae matrem amantissimam praedicantes.

Quae sanctitatis opinio quum percrebuisset in dies, apud Sacram Rituum Congregationem eiusdem causa promoveri coepta est. Collectis igitur probationibus ceterisque ad normam iuris exactis, triplex de virtutibus heroicis Ven. Margaritae Bourgeoys instituta est actio. Primum in antepraeparatoriis Comitiis XIV Kalendas Iulias anno MCMVII in Aedibus Rmi Cardinalis Aloisii Oreglia, Episcopi Ostiensis et Veliternensis, Causae Relatoris; deinde in Coetu praeparatorio ad Vaticanum convocato IV Idus Ianuarias vertentis anni; denique in generali Conventu nuper habito coram SSmo D. N. Pio Papa X, VII Idus Iunias, in quo.

ab eodem Rmo Cardinali Relatore proposito dubio: *An constet de Virtutibus Theologalibus Fide, Spe et Charitate in Deum ac Proximum, nec non de Cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia et Fortitudine earumque adnexis Venerabilis Servae Dei* Margaritae Bourgeoys, *in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur,* Rmi Cardinales et Patres Consultores singuli suffragia tulerunt: SSmus vero Dominus Noster supersedendum duxit, hortatusque est adstantes ut caeleste lumen ad rite iudicandum precibus impetrarent.

Hodierna vero die, Sacro facto, ad hanc Aulam Vaticanae Aedis accedens, Rmos Cardinales accersivit Sebastianum Martinelli, Sacrae Rituum Congregationi Praefectum, et Aloisium Oreglia, Causae Relatorem, itemque R. P. Alexandrum Verde Sanctae Fidei Promotorem et me infrascriptum Secretarium, iisque adstantibus solemniter pronunciavit: *Ita constare de Virtutibus Theologalibus Fide, Spe et Charitate in Deum ac Proximum, nec non de Cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia et Fortitudine earumque adnexis Venerabilis Servae Dei* Margaritae Bourgeoys, *in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur, ut procedi possit ad discussionem quatuor miraculorum.*

Quod Decretum vulgari et in acta Sacrorum Rituum Congregationis referri mandavit XIII Kalendas Iulias MCMX.

Fr. S. CARD. MARTINELLI, *S. R. C. Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Episc. Charystien., *Secretarius.*

V.

TIFERNATEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVAE DEI SORORIS FLORIDAE CEVOLI, MONIALIS PROFESSAE IN MONASTERIO CAPUCCINARUM TIFERNI.

Super dubio: *An constet de Virtutibus Theologalibus Fide, Spe et Charitate in Deum ac Proximum, necnon de Cardinalibus Prudentia, Iustitia, Fortitudine ac Temperantia earumque adnexis, in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur.*

Praeclaras inter Virgines, quae optimam partem elegerunt, nobis occurrit Venerabilis Dei Famula Florida Cevoli, Pisis nobili genere orta III Idus Novembres anno rep. sal. MDCLXXXV. Parentibus usa est diligentibus et imprimis pietate in Deum praestantibus. Horum artibus erudita, divina favente gratia, Christi tyruncula, utpote non amplius quinque annos nata, virginitatem suam Deo devovit: quod votum ita

servavit, ut septimum et decimum annum agens, obiectas difficultates virili animo eluctata, ad sanctimoniales Capuccinas Tifernatenses advolaverit. Ibi in Sororum numerum rite adscita, vili tunica eaque obsoleta, cellula et arcto cibo contenta, membra sua assiduis ciliciis in servitutem redegit, in corpore vivens sine corpore. Itaque Sorores omnes incitabat studio suo: quo factum est ut illae non semel Venerabilem Dei Ancillam, vel renuentem, per suffragia praesidem destinaverint.

Atque haec omnia capitulatim dicta sint. Attamen non est praetereundum factum Sanctae Veronicae de Iulianis. Nam quum haec tyronum magistrae munere fungeretur in Monasterio Tifernatensi, aegre puellam Cevoli inter Sorores exceperat Florida vero sic sancta consuetudine sua eam sibi devinxit, ut tantae Magistrae nulla Soror in posterum fuerit carior.

Tali modo, cum novem et septuaginta complesset annos, nacta est morbum, quo diu graviterque vexata, Christi crucifixi patientiam et obedientiam referens, placidissime quievit in Domino pridie Idus Iunias anno MDCCLXVII.

Sanctitatis eius opinio cum fama prodigiorum adeo in dies percrebuit, ut absolutis in Sacrorum Rituum Congregatione omnibus quae ad normam Apostolicarum Constitutionum sunt praemittenda, tandem de virtutibus Venerabilis Servae Dei ter fuerit instituta quaestio. Primo nimirum in Aedibus Rmi Cardinalis Vincentii Vannutelli, Episcopi Praenestini et Causae Relatoris, pridie Kal. Augustas anno MCMVI; tum ad Vaticanum III Kalendas Apriles MCMIX; denique in generalibus Comitiis coram SSmo Domino Nostro Pio Papa X habitis IX Kalendas Decembres eiusdem anni. In quibus a Rmo Cardinali Relatore, proposito dubio: *An constet de Virtutibus Theologalibus Fide, Spe et Charitate in Deum ac Proximum, item de Cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia ac Fortitudine iisque adnexis Ven. Servae Dei* Floridae Cevoli *in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur*, singuli qui convenerant Rmi Cardinales et Patres Consultores sententiam dixerunt. SSmus vero Dominus Noster in aliud tempus, divini luminis copiam impetraturus, sententiam suam ferre distulit.

Hodierna vero die, oblato sacrosancto Missae Sacrificio, in hanc Vaticanae Aedis aulam accivit Rmos Cardinales Sebastianum Martinelli, Sacrorum Rituum Congregationi Praefectum, et Vincentium Vannutelli, Causae Relatorem, una cum R. P. Alexandro Verde Sanctae Fidei Promotore, meque infrascripto Secretario, iisque adstantibus solemniter edixit: *Constare de Virtutibus Theologalibus Fide, Spe et Charitate in Deum ac Proximum; item de Cardinalibus Prudentia, Iustitia, Tempe-*

rantia et Fortitudine iisque adnexis Ven. Servae Dei Floridae Cevoli *in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur.*

Hoc autem Decretum promulgari et in acta Sacrorum Rituum Congregationis referri mandavit XIII Kalendas Iulias anno MCMX.

Fr. S. CARD. MARTINELLI, *S. R. C. Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Episc. Charystien., *Secretarius.*

SACRA ROMANA ROTA

ROMANA.

PRIVILEGII FORI.

Pio PP. X feliciter regnante, Pontificatus Dominationis suae anno septimo, die 15 Martii 1910, RR. PP. DD. Gustavus Persiani, Ponens, *Gulielmus Sebastianelli, Seraphinus Many, Auditores de Turno, in causa* - Romana - Privilegii Fori - *instante in gradu appellationis Revmo Dño Iulio Baglioni repraesentato per procuratorem Angelum D'Alessandri, advocatum, adversus Dñum Antonium Boni, repraesentatum per procuratorem Vincentium Sacconi, advocatum, sequentem tulerunt sententiam.*

Revmus Dñus Valerianus Sebastiani, Antistes urbanus, ultimo suo, quo decessit, elogio universalem haeredem instituit Rmum Dñum Iulium Baglioni, Canonicum et parochum S. Mariae in Cosmedin.

Antonius Boni, quo cum in humanis ageret Antistes Sebastiani in suis expediendis negociis usus est consiliario atque ministro, non exiguae summae pecuniariae creditorem erga haereditatem se dixit, suique crediti solutionem ab haerede Baglioni postulavit; sed exitu non felici.

Ideo, privatis hac super re tractatibus inutiliter cessis, Antonius Boni, iudiciali actione sibi consulendum esse putavit; et hunc ad effectum Revmum Dñum Baglioni, utpote clericum, coram Tribunali Vicariatus Urbis convenit.

Verum conventus Baglioni in iudicii limine exceptionem proposuit declinatoriam fori privilegiati, quo coram laico iudice ex utraque parte liberius prosequeretur iudicium.

Quamvis sententia diei 15 Maii superioris anni hac super re lata exceptionem admiserit, contra quam appellatio ad H. S. O. ab Antonio Boni fuit interposita, tamen partes contendentes, appellationis definitione

non expectata, omnibus eiusdem effectibus de communi consensu, scriptura privata mediante die 18 Iulii 1909 exarata, formaliter renunciarunt, ea lege ut, rebus in pristinum restitutis, coram eodem Iudice primae instantiae iterum institueretur iudicium.

Et revera iudicium fuit iterum institutum; sed Rev. Baglioni exceptionem declinatoriam fori ecclesiastici iterum proposuit, quam Iudex primae instantiae, re melius perpensa, penitus reiecit per sententiam diei 3 Decembris 1909.

Ab hac sententia Revmus Dñus Iulius Baglioni per actum diei 13 eiusdem mensis et anni ad H. S. O. appellavit, et causa definienda hodie proponitur sub dubiis de consensu partium concordatis:

1.° An, etiam attentis hodiernis circumstantiis, sit locus appellationi?

Quatenus affirmative.

2.° An exceptio declinatoria fori ecclesiastici sustineatur in casu?

Factum quod attinet. — Cum actor forum rei sequi teneatur, cumque in casu reus privilegiatum habeat forum, Antonius Boni ecclesiasticae legi obsecutus Revmum Dñum Iulium Baglioni convenit coram Tribunali Vicariatus Urbis. Quo in facto Domini Auditores nedum obsequium actoris erga Ecclesiae leges probarunt, sed etiam illius propositum agnoverunt standi iudicio in casu ferendo ab ecclesiastico Iudice, quem secus non adiisset.

E contra Rev. Dñus Iulius Baglioni aequius retinuit iudicium coram laico Iudice directe instituere, ratus se, relate ad actorem, coram Iudice ecclesiastico in inferiori conditione versari, cum ipse, utpote Clericus et ecclesiastico Superiori subiectus, semper cogi possit ad sententiam sibi contrariam exequendam, et actor, positis societatis civilis actualibus conditionibus, sententiam sibi noxiam valeat non curare: immo ei libera sit facultas coram laico Iudice novum instituendi iudicium, si quae ab ecclesiastico feretur, sententia ei non arriserit.

Ideo, quam coram Iudice primae instantiae proposuerat, exceptionem fori declinatoriam, coram H. S. O. renovavit. Apud illum enim dixit: « Con tutta sommessione domando al medesimo Eccmo Tribunale che « io possa rinunciare al privilegio del foro, e questo allo scopo che il « suddetto signor Boni, libero da qualunque censura ecclesiastica, possa « liberamente adire il Tribunale civile laicale, e quivi sperimentare la « sua azione verso di me ..... »; in hac autem iudicii sede iterum ait: « Il « rappresentante del Sig. Can. don Giulio Baglioni convenuto nella pre- « sente causa ..... ritorna sulla domanda del Baglioni ed insiste perchè

« cotesto Eccmo Tribunale respinga l'azione intentata dal Boni, e gli « conceda nel caso le opportune facoltà per potere adire liberamente, *tuta* « *conscientia,* il foro laico ». Hanc petitionem etiam legitimam dixit: « perchè, date le condizioni in cui versa attualmente la Chiesa in Italia, « e in quasi tutte le nazioni, è reso impossibile ad essa l'esercizio della « sua competenza e della giurisdizione propria, ed il privilegio del foro « si risolve invece in pregiudizio degli stessi privilegiati ».

Ius quod attinet. — Verum difficultatem, quae ex disparitate conditionis actorem inter et conventum, opponitur Domini Auditores nullimode attendendam esse censuerunt. Etenim aliud est Iudicis officio fungi, aliud legislatoris. Si quae enim adsunt incommoda ex applicatione legum derivantia, legislatoris est ea perpendere atque bono societatis accommodare cum leges constituit: sed Iudici onus incumbit ius constitutum recipiendi illudque quaestionibus sibi propositis applicandi. Etiam in societate civili plura desiderantur, quibus leges non satis consuluerunt: hoc tamen non obstante, leges a Iudicibus recipiuntur et applicantur quales a legislatoribus prodierunt. Quidquid igitur sit de praefata conditionis disparitate obiecta, quae legis potius respicit rationabilitatem excedentem Ecclesiasticorum Tribunalium competentiam, quaestio H. S. O. proposita ad tramites iuris, quo societas ecclesiastica utitur, est expendenda atque definienda.

Iamvero foro privilegiato gaudent Clerici, qui conveniri non debent nisi apud Ecclesiasticum Iudicem omnibus in causis, tam spiritualibus, quam temporalibus, sive civilibus sive criminalibus. Id constat ex pluribus testibus Iuris Canonici, quos confirmavit Concilium Tridentinum *(sess. XXV, c. 20, de Reform.)*, in quo Patres hortantur Christianos Principes ut Apostolicas Sanctiones, in favorem personarum ecclesiasticarum editas, tamquam Dei praecepta venerarentur.

Hoc privilegium Clericis *verius* competit iure humano consentaneo iuri Divino (Schmalzgrueber, *lib. III, tit. 2, de For. compet. n. 98*); eorum enim immunitas a foro saeculari immediate quidem iure humano positivo est constituta; sed in iure divino fundamentum habet et intentionem: quod ita consentaneum est ordini clericorum ex divina ordinatione statu laicali excellentiori, ut ille deordinaretur et quasi e suo gradu deiiceretur, si laici Iudices de eodem iudicare valerent. Clerici enimvero veluti res spirituales in iure considerantur ex quo corpus et animam deputaverunt et dederunt se in servitium et sortem Christi *(c. cui portio 2, qu. 2)*, et incongruum est ut Clerici, personae sacrae, qui iuri divino praeesse debent laicis, subdantur eisdem: et hac ratione exempti dicuntur

a iurisdictione Imperatoris, et sic cuiuscumque Iudicis saecularis, ut notat Innocentius *in c. 2, de maior. et obed. et in c. Significantibus de Off. deleg.* (Fagnan., *lib. II, de For. Compet., c. Nullus, num. 3*). Quare Concilium Tridentinum declaravit *(l. c.)* Ecclesiae et Ecclesiasticorum immunitatem *Dei ordinatione et canonicis sanctionibus constitutam esse.*

Ex quo sequitur, privilegiatum forum Clericorum nulla saecularium Principum lege posse aboleri, utpote quae lata in bonum civilis consortii quavis caret efficacia quoad ecclesiasticam societatem et ad huius leges se non extendit, nec se extendere potest; neque contrariam consuetudinem posse introduci, ea enim reprobanda esset, veluti corruptela iuris, utpote adversa Ecclesiasticae libertati: immo neque Romanum Pontificem, amplissima qua pollet potestate, hoc privilegium posse auferre quoad omnes Clericos omnesque eorum causas, cum Ipse a Christo Domino eam potestatem acceperit in aedificationem et non in destructionem.

Potest nihilominus Pontifex vel illud cohibere, vel etiam auferre ob locorum et temporum rationes, cum in sua determinatione ab ipso pendeat, et iis attentis, quod expediat iure decernit: et hoc revera factum videmus a Bonifacio VIII, a Concilio Tridentino et etiam per leges a Sancta Sede cum nonnullis regnis, sub hisce temporibus, hac super re concordatas. Sed tunc videtur Papa non abolere hoc privilegium, at ex plenitudine potestatis causas civiles et criminales Clericorum delegare Iudici laico, ut docet Glossa, *in can. 1, Bene, dist. 96.*

Porro cum actor forum rei sequi teneatur, consequitur, quemlibet actorem debere convenire Clericum apud Iudicem ecclesiasticum, a quo omnes civiles et criminales causae Clericorum agitari debent et definiri.

Et hoc servandum est non solum omnibus in locis, in quibus potestas civilis omnia iura et privilegia agnoscit, eorumque liberum relinquit exercitium, sed etiam in illis, in quibus, consumata omni ex parte inobedientia et rebellione, forum ecclesiasticum de medio sustulit. Ecclesia enim, quae laicae potestati subit violentiam, cui non potest resistere, iura sua non abdicat, neque abdicare valet quin seipsam necet; quae proinde hac super re sarta tectaque esse voluit. Huius rei luculentissima adsunt documenta Pii IX fel. rec. auctoritate firmata, ut Allocutio *In Consistoriali* diei 1 Novembris 1850, qua lex diei 9 Aprilis 1850 circa suppressionem fori ecclesiastici a Subalpino Gubernio promulgata a Pontifice proscripta fuit; Allocutio *Acerbissimum* diei 27 Septembris 1852 qua legibus Gubernii Reipublicae Neogranatensis eadem super re latis, idem Pontifex fortiter restitit; Allocutio *Numquam fore* diei 15 Decembris 1856, qua contra Gubernium Reipublicae Mexicanae sacra Ecclesiae iura vindicavit. Mutatis autem in Italia civilis consortii conditionibus,

S. Universalis Inquisitio Decreto diei 23 Ianuarii 1886 statuit, ut si cui non detur iura sua prosequi contra clericos nisi apud laicos iudices, ei facta sit potestas laicum tribunal adeundi, ea tamen lege ut actor *teneatur* a proprio ipsorum Ordinario veniam petere, qua Clericos in forma convenire possit: qua non obtenta, in potestate sit Ordinariorum in eum, praesertim si Clericus fuerit, animadvertere poenis et censuris ferendae sententiae, ut in violatorem privilegiati fori. Hoc non intelligitur nisi praesupposita existentia huius fori; secus enim non conciperetur dispensatio a lege, quae non existeret, nec punitio ob violatam legem, quae cessasset.

Illis, igitur in locis in quibus fori privilegium per Summos Pontifices non fuit derogatum, actor cui alia non suppetit via iura sua prosequendi nisi apud laicos iudices, Clericum potest coram Tribunali laico convenire; sed ad hoc *tenetur* prius veniam ab Ordinario obtinere. Si vero satis sibi consultum existimet per sententiam ab ecclesiastico Iudice ferendam, Clericus non potest ecclesiasticum forum declinare.

Neque privilegio fori potest sive explicite sive implicite Clericus renunciare. *(lib. II, tit. 2, de For. compet., c. 12)*. Quamvis enim hoc privilegium personale dici possit cum personas afficiat, tamen cum non sit datum singulis Clericis intuitu personae, sed intuitu Ordinis Clericalis, induit naturam privilegii iuris publici, cui nemo privatus renunciare quomodocumque potest, quin iniuriam inferat Ordini Clericali universo. Quare non obstat regula - quisque potest iuri suo renunciare - haec enim fallit cum verificatur praeiudicium tertii: quod praeiudicium, in hypothesi, esset dedecus Ordinis Clericalis. Ideo actio ab Antonio Boni coram Tribunali Vicariatus Urbis adversus Rev. Dñum Iulium Baglioni rite fuit instituta ad iuris tramitem, quam conventus ope exceptionis declinatoriae fori irrito prorsus conatu impugnavit: consequenterque sententia appellata, lata a Tribunali Vicariatus Urbis die 3 Decembris 1909, exceptionem illam iure meritoque reiecit.

Iamvero quamvis *generatim* loquendo appellari possit a quacumque sententia, quia appellatio est species defensionis nemini tam facile negandae, tamen aliquando prohibetur a iure, iis praesertim in casibus, in quibus appellationis remedium, non ad iniquitatis defensionem, sed ad innocentiae et iustitiae praesidium institutum, cederet in iustitiae et innocentiae detrimentum *(cc. 5, 13, 14, 61, de Appell.)*.

In genere non admittitur appellatio quae aperte videatur frivola et frustratoria *(c. 53, de Appell.;* Schmalzgr., *h. c. 29)*; talis est appellatio a sententia lata in causis notoriis, sive notorietate facti cum allata in iudicium nulla possunt tergiversatione celari, sive notorietate iuris cum

causa fuit decisa secundum claros textus iuris: hoc enim in casu appellatio, potius quam sententiam latam a iudice, impetit legem, et resolvitur in iustitiae detrimentum, utpote quae frivola et frustratoria est *(cc. 26, 29, de Appell. Clem., 3, h. 1)*.

Quapropter in appellatione a R. D. Baglioni coram H. S. O. interposita adversus sententiam Tribunalis Vicariatus Dominis Auditoribus visum est, appellantem a nota temeritatis non posse excusari.

Quibus omnibus attentis et sedulo perpensis, Nos infrascripti Auditores de turno, invocato Christi nomine, pro tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, decernimus, declaramus et sententiamus, appellationem interpositam a R. D. Iulio Baglioni in casu utpote iuris fulcimento destitutam, immo ab ipso iure improbatam, esse reiiciendam sicut de facto reiicimus; seu ad dubia proposita, mutato tamen eorumdem ordine ut quod primo sub numero est positum sub secundo positum retineatur, et viceversa, respondemus: ad 1.um *Negative*: ad 2.um *Provisum in 1.o* statuentes et mandantes ut iudiciales expensae utriusque gradus a Rev. D. Iulio Baglioni solvantur, reservata Nobis vel cui de iure earumdem expensarum taxatione.

Ita pronunciamus, statuentes ut illi ad quos spectat, exsecutioni mandent hanc nostram sententiam definitivam, et adversus reluctantes procedant ad normam sacrorum canonum, et praesertim *cap. 3. Sess. XXV de Reform.* Conc. Trid., iis adhibitis exsecutivis et coercitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis exstitura sint.

Romae, in sede Tribunalis S. R. Rota, die 15 Martii 1910.

Gustavus Persiani, *Ponens.*
L. ✠ S. Gulielmus Sebastianelli.
Seraphinus Many.

Sac. Tancredes Tani, *Notarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

Il giorno 21 del corrente mese di Giugno, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione Ordinaria dei Sacri Riti, per discutere le seguenti materie:

I. Introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione del Servo di Dio Vito Michele Di Netta, Sacerdote professo della Congregazione del Santissimo Redentore.

II. Riassunzione della Causa per la Canonizzazione della Beata Maddalena Sofia Barat, Vergine, Fondatrice delle Suore del S. Cuore di Gesù.

III. Approvazione dell'elezione della Beata Vergine di Valleverde a Patrona della Città e Diocesi di Bovino.

IV. Approvazione dell'elezione della Beata Vergine del Buon Consiglio a Patrona della Città e Diocesi di Sandurst in Australia.

V. Revisione degli scritti dei Servi di Dio Giovanni Maria Du Lau, Arcivescovo di Arles, Pietro Ludovico de la Rochefoucault, Vescovo di Saintes, Francesco Giuseppe de la Rochefoucault, Vescovo di Beauvais, e Compagni Martiri.

CONGREGAZIONE ANTIPREPARATORIA

Il giorno 28 del corrente mese di Giugno, presso l'Emo e Rmo Cardinale Domenico Ferrata, Ponente della Causa, ha avuto luogo la Congregazione Antipreparatoria dei Sacri Riti sopra le virtù in grado eroico della Ven. Ludovica de Marillac, Vedova Le Gras, Confondatrice delle Figlie della Carità.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Sua Santità, con biglietto della Segreteria di Stato e con Breve, si è degnata concedere:

L'uso del Pallio:

12 Maggio 1910. — A Mons. Antonio Stillmans, Vescovo di Gand.

E di nominare:

Vescovi Assistenti al Soglio:

12 Maggio 1910. — Mons. Alfredo Williez, Vescovo di Arras.
23 Maggio. — Mons. Giovanni O' Connor, Vescovo di Newark (St. Un.).
4 Giugno 1910. — Mons. Tommaso Lodovico Heylen, Vescovo di Namur.

Chierico della R. Camera Apostolica:

9 Giugno 1910. — Mons. Felice Sarra, di Roma.

Protonotarii Apostolici ad instar participantium:

14 Maggio 1910. — Il Rev. D. Alessio Brosse, Vicario Generale di Lione.

19 Maggio. — Il Rev. D. Aristide Jourdan, Vicario Generale della diocesi de la Rochelle.

27 Maggio. — Il Rev. D. Guido Bittner, Canonico Decano della Cattedrale di Gurk.

Prelati domestici di S. S.:

14 Maggio 1910. — Il Rev. D. Floriano Lavallée, Rettore dell'Università Cattolica di Lione.

18 Maggio. — Mons. Rocco M. Pellegrini, Cameriere d' onore di S. S. in Loreto.

21 Maggio. — Il Rev. D. Giacomo Sinnot, Parroco di S. Carlo in Filadelfia;

— Il Rev. D. Beniamino Favrin, Canonico Penitenziere della Cattedrale di Treviso.

25 Maggio. — Il Rev. D. Francesco Malusa, Parroco di S. M. del Rosario in Venezia.

27 Maggio. — Il Rev. Can. D. Giacomo Viladrich y Gaspar, Vicario Generale della diocesi di Urgell;

— Il Rev. Can. D. Ferdinando Wappis, Canonico scolastico della cattedrale di Gurk e Preposto infulato di Strasburgo.

— Il Rev. Can. D. Giovanni Schmidt, Preposto del Capitolo Cattedrale di Vacia.

28 Maggio. — Il Rev. Dr. Teodoro Klopsch, Professore di Storia Ecclesiastica e Diritto Canonico nella diocesi di Posen.

9 Giugno 1910. — Il Rev. Can. D. Primo Valdarchi, Vicario Generale della diocesi di Urbino.

ONORIFICENZE

Sua Santità, con biglietto della Segreteria di Stato e con Breve, si è degnata conferire le seguenti onorificenze:

La gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

28 Maggio 1910. — Al Sig. Conte Bernardo Blumenstihl, rappresentante del disciolto esercito pontificio in Roma.

La Commenda dello stesso Ordine, classe militare:

13 Magggio 1910. — Al Sig. Federico Pfyffer, Capitano nel disciolto esercito pontificio.

La Commenda del medesimo Ordine, classe civile:

12 Maggio 1910. — Al Sig. Giulio Moulinasse, della diocesi di Malines.

18 Maggio. — Al Sig. Barone Giuseppe Oudet, della diocesi de la Rochelle.

27 Maggio. — Al Sig. Conte Leopoldo Zieten, della diocesi di Posen.

9 Giugno 1910. — Al Sig. Giovanni Enrico Komp, di Neudek, archidiocesi di Praga.

— Al Sig. Ottone Hierl Deronco, pittore.

11 Giugno. — Al Sig. Arturo Krupp, dell'archidiocesi di Vienna.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

19 Maggio 1910. — Al Sig. Renato de Grien, della diocesi de la Rochelle;
— Al Sig. Pietro Bouyè, della diocesi de la Rochelle.
1 Giugno 1910. — Al Guglielmo Kemmer, di Cameron (Africa Occidentale).
9 Giugno. — Al Sig. Italo-Pio de Praetis, dell'archidiocesi di Urbino.
10 Giugno. — Al Sig. Pietro Gatti, Cassiere della S. Congregazione di Propaganda Fide;
— Al Sig. Leonardo van der Steen, Segretario dei Congressi Cattolici nella diocesi di Bois-le-Duc.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

14 Maggio 1910. — Al Sig. Lodovico Lacuria, Segretario dell'Università Cattolica di Lione.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITA

NOMINE

La Santità di nostro Signore, con biglietto di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, si è degnata di nominare:

Camerieri segreti soprannumerari:

13 Giugno 1910. — Mons. Ladislao Szántó, della diocesi di Veszprimia;
— Mons. Giuseppe Lukcsics, della medesima diocesi;
— Mons. Belisario Philipps, dell'archidiocesi di Lima;
— Mons. Bernardo Schmitz, della diocesi di Osnabrück;
— Mons. Valentino Pukowsky, della diocesi di Nitria (Ungheria);
— Mons. Ladislao Hozakowski, della diocesi di Posen;
17 Giugno. — Mons. Luigi Maglione, Minutante della Segreteria di Stato;
20 Giugno. — Mons. Benedetto Neri, della diocesi di Montepulciano;
— Mons. Giovanni Nepomuceno Werner, dell'archidioecsi di Monaco.

Camerieri d'onore in abito paonazzo:

13 Giugno 1910. — Mons. Andrea Haidukiewicz, della diocesi di Premislia:
— Mons. Federico Tobler, dell'archidiocesi di Vienna;
— Mons. Fedele Periccioli, dell'archidiocesi di Siena.
20 Giugno. — Mons. Norberto Backers, della diocesi di Bois-le-duc.

NECROLOGIO

21 Giugno 1910. — Mons. Giuseppe Corrêa Cardoso Monteiro, Vescovo di Angra (Isola Terceira nelle Azorre).

24 Giugno. — R. P. Michele da Carbonara, dei Minori Cappuccini, Prefetto Apostolico dell'Eritrea.

S. CONGREGATIO RITUUM.

PAG.

I. *Ord. Fratrum Minorum.* - De vetito usu coronidum, sive ex ligno sive ex metallo, in altaribus. - *13 maii 1910* 485

II. *Urbis et Orbis.* - Super missa seu collecta in anniversario electionis seu translationis Episcopi, iuxta Caeremoniale Episcoporum - *8 iunii 1910* 486

III. *Parisien.* - Beatificationis et canonizationis Ven. Servi Dei Francisci Mariae Pauli Libermann, Institutoris Congregationis Sacri Cordis Mariae. - *18 iunii 1910* 487

IV. *Marianopolitana.* - Beatificationis et canonizationis Ven. Servae Dei Margaritae Bourgeois, Fundatricis Congregationis a Nostra Domina. - *18 iunii 1910* 489

V. *Tifernaten.* - Beatificationis et canonizationis Ven. Servae Dei Sororis Floridae Cevoli, monialis professsae in monasterio Capuccinarum Tiferni. - *18 iunii 1910* 490

SACRA ROMANA ROTA.

Romana. - Privilegii fori. - *15 martii 1910* 492

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione dei Riti. *Congregazione ordinaria et antipreparatoria* 498

II. Segreteria di Stato. *Nomine* . . . . . »

III. Maggiordomato di Sua Santità. *Nomine* 500

IV. Necrologio . . . . . »